

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/11/2022
Identifikačné číslo spisu: 4420010531
Dátum vydania rozhodnutia: 26.04.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Paluda
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:4420010531.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Martina Piovartsyho v trestnej veci obvineného L. T. pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 26. apríla 2022 v Bratislave, o dovolaní obvineného L. T. proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 22. júla 2021, sp. zn. 2To/39/2021, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného L. T. sa odmieta.

Odôvodnenie

I.

Konanie predchádzajúce dovolaniu

Rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky (ďalej aj „prvostupňový súd“ alebo „okresný súd“) z 8. apríla 2021, sp. zn. 2T/58/2020, bol obvinený L. T. uznaný za vinného zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Trestného zákona v znení zákona č. 474/2019 Z. z., s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona a § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 23. mája 2020 v čase medzi 16.30 hod. a 17.00 hod. viedol osobné motorové vozidlo značky Škoda Felícia, evidenčného čísla O. XXX V., bielej farby v obci T. po H. F. X., ktoré vozidlo pri Farskom kostole Svätého Karola Boromejského nasmeroval zozadu na práve prichádzajúcu poškodenú jeho bývalú družku a matku ich spoločného dieťaťa W. L., nar. X. D. XXXX, trvale bytom U., prechodne bytom T., Z. XX, ktorá zo strachu uskočila pred idúcim vozidlom v snahe zabrániť zrážke, následne obžalovaný zastavil osobné motorové vozidlo pri kostole v jej tesnej blízkosti, vystúpil z vozidla kričiac a vulgárne nadávajúc na poškodenú, pričom jej vytýkal, že bola schopná nechať dcéru plakať u jej matky, dal jej dve facky na ľavú stranu tváre, v dôsledku čoho mu poškodená uviedla, že zavolá políciu, čo viedlo k vystupňovaniu jeho agresívneho konania voči poškodenej, dal jej ďalšie dve facky na líce, schytil ju za vlasy a násilím natlačil proti jej vôli do jeho osobného motorového vozidla na sedadlo situované za spolujazdcom, dvakrát udrel poškodenú päťou do podbrušia a kopol do nohy, aby ju vtiahol do vozidla, aby mohol zavrieť dvere na vozidle, po tomto násilím zatvoril dvere na vozidle, prešiel

do prednej časti vozidla, odkiaľ zobral zo sedadla spolujazdca plastovú fľašu o objeme 0,5 l naplnenú benzínom a tento benzín vylial poškodenej, sediacej v osobnom motorovom vozidle, na hlavu a celé telo, následne vytiahol zapaľovač a tento k poškodenej priblížil na vzdialenosť asi 30 cm ako výstrahu, zapaľovačom však neškrtol, nevytvoril iskru ani plameň, ale držiac ho v ruke v smere k poškodenej kričal, že keď poškodená nebude s ním, tak nemôže byť ani s nikým iným, povedal poškodenej, že ho nemôže opustiť, lebo keď ho opustí, tak jej podreže krk, následne odišiel vozidlom aj s poškodenou k jeho príbytku na Ulici F. v Gbelciach, otvoril dvere na vozidle a povedal poškodenej, aby sa išla upokojiť do letnej kuchynky, poškodená ho zo strachu poslúchla a zotrvala v kuchynke, ktorým konaním spôsobil poškodenej zranenie - abdominalgia v hypogastriu po traume, vyžadujúce si dobu liečenia do 3 dní.

Za to mu prvostupňový súd podľa § 189 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona, za nezistenia žiadnej poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 Trestného zákona ani priťažujúcej okolnosti podľa § 37 Trestného zákona, uložil trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona prvostupňový súd obvineného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Krajský súd v Nitre (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) rozhodujúc o odvolaní obvineného L. T. proti uvedenému rozsudku prvostupňového súdu uznesením z 22. júla 2021, sp. zn. 2To/39/2021, odvolanie obvineného podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

II.

Dovolanie

a vyjadrenie k nemu

Proti citovanému uzneseniu krajského súdu podal obvinený L. T. dovolanie prostredníctvom pre dovolacie konanie ustanovenej obhajkyne Mgr. Heleny Farkašovej písomným podaním zo 16. decembra 2021, podaným osobne toho istého dňa, z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

V odôvodnení dovolania obvinený uviedol, že napadnuté uznesenie je podľa jeho názoru založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku a na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia a z neho vyplývajúceho nesprávneho hodnotenia vykonaných dôkazov. Konanie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, vykazuje podľa obvineného podstatné chyby z dôvodu porušenia ustanovení Trestného poriadku, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci. Obvinený je toho názoru, že prokurátor neoprel svoje tvrdenia o žiaden nespochybniteľný dôkaz a napriek tejto skutočnosti súd považoval predložené dôkazy za postačujúce. Obvinený priznal, že poškodenej dôrazne vytkol, že sa ako matka správa nezodpovedne a rovnako jej povedal, že súdu navrhne, aby boli deti zverené do jeho osobnej starostlivosti, pretože sa o ne najlepšie postará.

Konajúce súdy vo svojich rozhodnutiach uviedli, že obvinený mal poškodenú násilím nútiť, aby niečo konala alebo opomenula, lebo v opačnom prípade, ak obvineného opustí, jej podreže krk. Z výpovede poškodenej na hlavnom pojednávaní však podľa obvineného nevyplývalo, že by ju mal nútiť niečo konať alebo opomenúť vykonať, inak by jej podrezal krk, pretože poškodená iba opísala, že jej mal dať pár faciiek a natlačiť ju do auta, kde ju obliat benzínom. Skutok tak, ako o ňom vypovedala poškodená na hlavnom pojednávaní, by podľa obžalovaného nebolo možné kvalifikovať ako trestný čin vydierania. Prvostupňový súd sa však rozhodol prečítať jej výpoveď z prípravného konania, pretože poškodená si vo výpovedi na hlavnom pojednávaní odporovala. Obvinený poukázal na to, že poškodenú nevydieral, a to ani tým, že jej podreže krk alebo odreže hlavu a že neuvidí dcéry, ak s ním neostane, bude mať iných mužov a pod., a na poškodenú žiaden benzín ani inú horľavinu nevyliat. S poškodenou od 3. októbra 2019 nežil v spoločnej domácnosti, od tej doby žila ako družka s iným mužom v podnájme v X. a neskôr v M.. Obvinený mal inú priateľku a z tohto dôvodu poškodenú nepovažoval za blízku osobu, za svoju družku.

Obvinený sa domnieva, že ak by aj došlo k tomu, že by sa poškodenej vyhrážal tým, že jej podreže krk alebo zoberie deti, išlo by len o obyčajné frázy počas hádky rodičov bez väčšieho významu s poukazom aj na to, že k tomuto konaniu došlo bez akéhokoľvek predchádzajúceho incidentu, bez toho, že by sa to opakovalo alebo že by boli v predchádzajúcom čase prítomné akékoľvek známky toho, že by mal takúto vyhrážku aj uskutočniť, je potrebné považovať tieto slová len za slová vyrieknuté počas návalu hnevu a emócií a nemala by im byť prikladaná taká závažnosť, že by sa dali posudzovať ako trestný čin vydierania. Akékoľvek slová vyrieknuté v návale hnevu, ak neboli vyslovené v úmysle skutočne pôsobiť na objekt chránený Trestným zákonom, nemôžu byť podľa obvineného kvalifikované ako trestný čin.

Obžalovaný poukázal aj na to, že na hlavnom pojednávaní bol okrem iného prečítaný znalecký posudok Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ, ktorý analyzoval vzorku vlasov a vydaného oblečenia, a zo záverov ktorého vyplýva, že na vzorke vlasov ani na vzorke nohavíc sa nenašla prítomnosť látok pochádzajúcich z ľahko horľavých kvapalín, iba na predloženom tričku bola zistená prítomnosť malého množstva zvyškov automobilového benzínu. Prvostupňový súd tento dôkaz považoval za vykonaný neodborne, pretože podľa jeho názoru mohla byť odobratá nesprávna vzorka vlasov a k odberu vzoriek došlo až po dvoch dňoch, a napriek tomu ho použil v neprospech obvineného, čím podľa jeho názoru došlo k porušeniu zásady spravodlivého súdneho konania. Ak by poškodenej vylial na hlavu pol litra benzínu, nadmerne by ju štípala pokožka hlavy, sliznica, benzín by bol na celom sedadle, na dverách vozidla aj na jej pokožke a šatách. Aj z výpovedí svedkov, ktorí ju stretli a rozprávali sa s ňou, je zrejmé, že žiaden z nich nepotvrdil, že by z nej bolo cítiť benzín, teda podľa obvineného súd vyhodnotil výsledky znaleckého dokazovania tendenčne.

Obvinený taktiež poukázal na to, že prvostupňový súd vo vymedzení skutkovej vety uviedol čas spáchania skutku medzi 16.30 hod. a 17.00 hod., hoci k incidentu medzi ním a poškodenou došlo medzi 15.50 hod. a 15.55 hod., čo vyplýva z výpovedí svedkov G. O., I. L. a I. V..

Orgány činné v trestnom konaní zadovážovali podľa jeho názoru dôkazy len v jeho neprospech, neprihliadali na jeho obranu ani na závery znaleckých posudkov a na základe nezákonne vykonaných dôkazov súd na hlavnom pojednávaní nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy, na základe ktorých obvineného uznal za vinného.

Napadnuté uznesenie Krajského súdu v Nitre považuje obvinený za nezákonné z dôvodu, že je založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom, na základe čoho je rozhodnutie súdu založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku. Obvinený je toho názoru, že na základe nezákonne vykonaných dôkazov bol uznaný za vinného z niečoho, čo nespáchal. Nesprávnosť právneho posúdenia skutku vidí aj v tom, že za dôkaznej situácie, ktorá vyplynula zo všetkých vykonaných dôkazov mal súd aplikovať zásadu in dubio pro reo a pri dôkladnom spravovaní sa základnými zásadami trestného konania uvedenými v § 2 Trestného poriadku, predovšetkým odseku 12 tohto ustanovenia, ktoré podľa obvineného opomenul aplikovať, ho oslobodiť spod obžaloby. Poukázal pritom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 To 8/2009, R 56/1994, R 14/1964 a rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Tdo 15/2012.

V ďalšej časti podaného dovolania obvinený zdôraznil, že na naplnenie skutkovej podstaty zločinu vydierania musí byť násilie, hrozba násillia alebo hrozba inej ťažkej ujmy prostriedkom vynútenia určitého správania, pričom táto skutočnosť musí byť v zistenom skutku jednoznačne vyjadrená. Uviedol, že poškodenú nevydieral násillím ani hrozbou násillia, a to ani tým, že jej podreže krk, odreže jej hlavu, zabije ju a neuvidí svoje dcéry ak odíde, neostane s ním, bude mať iných mužov a pod. a na poškodenú nevyliat žiaden benzín ani inú horľavinu.

Obvinený taktiež uviedol, že je mu kladené za vinu, že skutok spáchal so zbraňou, pričom podľa § 122 ods. 3 Trestného zákona je trestný čin spáchaný so zbraňou, ak páchatel' alebo s jeho vedomím niektorý zo spolupáchatel'ov použije zbraň na útok, na prekonanie alebo zamedzenie odporu lebo ju má na taký účel pri sebe, teda zbraňou sa rozumie, ak z jednotlivého ustanovenia nevyplyva niečo iné, každá vec,

ktorou možno urobiť útok voči telu dôraznejším. V tejto súvislosti opätovne poukázal na znalecký posudok Kriministického a expertízneho ústavu PZ, zo záverov ktorého vyplýva, že ani na vzorke vlasov ani na vzorke nohavíc sa nenašla prítomnosť látok pochádzajúcich z ľahko horľavých kvapalín. Posúdenie otázky, či je predmet spôsobilý zvýšiť intenzitu útoku proti telu, závisí podľa obvineného okrem iného na jeho veľkosti, váhe, tvare, spôsobe použitia, na vzdialenosti medzi osobami a na sile, ktorá bola pri tom použitá, ako aj na tom, proti ktorej časti tela bolo mierené, prípadne ktorá časť tela bola zasiahnutá.

Záveru konajúcich súdov považuje obvinený za špekulatívne a priamo ani nepriamo nepreukazujúce jeho vinu v predmetnej trestnej veci. Taktiež zdôraznil, že pred odsúdením viedol riadny život, staral sa o súdom mu zverené maloleté deti a bol zamestnaný ako šofér nákladného auta. Podľa jeho názoru je zrejmé, že skutok bol vyfabulovaný poškodenou a jej matkou, bratom, švagrinou a bývalou švagrinou, ktorí sa o skutku dozvedeli len z rozprávania poškodenej, čo súdu stačilo na jeho odsúdenie. Doposiaľ produkovanými dôkazmi nebolo podľa jeho názoru jednoznačne preukázané, že by svojím konaním naplnil skutkovú podstatu trestného činu, pre ktorý bol právoplatne odsúdený.

Na základe uvedeného navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zrušil uznesenie Krajského súdu v Nitre z 22. júla 2021, sp. zn. 2To/39/2021 a vec vrátil tomuto súdu na nové konanie a rozhodnutie.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila okresná prokurátorka Okresnej prokuratúry Nové Zámky (ďalej len „prokurátorka“) písomným podaním z 2. februára 2022, v ktorom uviedla, že tvrdenia obvineného považuje za nedôvodné, účelové, subjektívne polemizujúce so závermi konajúcich súdov a za nespôsobilé revidovať napadnuté uznesenie krajského súdu. Stotožnila sa s napadnutým uznesením krajského súdu, nakoľko odvolací súd po preskúmaní predloženého spisového materiálu dospel k správne mu záveru, že prvostupňový súd vykonal vo veci dostatočne rozsiahle dokazovanie, pričom dôkazy vyhodnotil jednotlivo i v súhrne a dospel k správne mu záveru, že obvinený sa dopustil konania kladeného mu za vinu tak, ako je to uvedené v napadnutom rozsudku a svojím konaním tak naplnil zákonné znaky žalovaného trestného činu. Odvolací súd podľa prokurátorky dospel taktiež k správne mu záveru, že hoci obvinený popieral spáchanie trestnej činnosti, jeho vina bola jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázaná výpoveďami poškodenej, ako aj svedkov E. M.Á., Y. L., E. M., U. V. a znaleckým dokazovaním, zápisnicou o ohliadke miesta činu a ďalšími listinnými dôkazmi. Jednotlivými vo veci vykonanými dôkazmi sa pritom prvostupňový súd v odôvodnení rozsudku podľa prokurátorky zaoberal, pričom nemožno konštatovať, že by tieto dôkazy vyhodnotil v prospech poškodenej tak, ako to obvinený vo svojom dovolaní uvádza.

Prokurátorka je preto toho názoru, že v predmetnej veci nie je daný dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku ani žiaden z ďalších dôvodov podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Náležite bol taktiež zistený aj skutkový stav veci, pričom vykonanými dôkazmi bolo preukázané, že skutok sa stal, je trestným činom a dopustil sa ho obvinený L. T.. Obsah dovolania pritom prokurátorka považuje za účelový, v snahe obvineného zbaviť sa viny a vyhnúť sa trestnej zodpovednosti.

Na základe uvedeného prokurátorka navrhla, aby dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného L. T. odmietol, pretože je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

K vyjadreniu prokurátorky sa vyjadril obvinený L. T. vlastným písomným podaním z 11. apríla 2022, v ktorom uviedol, že skutočnosti uvedené prokurátorkou sa nezakladajú na pravde, poukázal na obsah výpovede poškodenej, z ktorej podľa jeho názoru nevyplýva žiadna zmienka o vyhrážaní a vydieraní, na výpovede svedkov, ktorí vypovedali sprostredkovane, pretože v čase skutku neboli na mieste činu, poukázal aj na obhliadku miesta činu a znalecké posudky, ktoré podľa jeho názoru preukazujú jeho nevinu. Opätovne taktiež zdôraznil, že znalecký posudok vyvracia to, že poškodená by mala byť obliata benzínom.

Obvinený taktiež nesúhlasil s tým, že skutok, zo spáchania ktorého bol uznaný za vinného, mal spáchať

na chránenej osobe - osobe blízkej, čo však podľa neho nie je možné, pretože s poškodenou nikdy nemal spoločný pobyt a ako uviedla aj samotná poškodená v rámci svojho výsluchu pred vyšetrovateľom, v tej dobe už viac ako rok nežili v spoločnej domácnosti.

Na základe uvedeného obvinený zdôraznil, že chce vyvrátiť tvrdenia prokurátorky o tom, že sa chce vyhnúť trestnej zodpovednosti a zároveň požiadal o preskúmanie veci, pretože má za to, že sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Spis spolu s podaným dovolaním bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky predložený 8. februára 2022.

III.

Konanie pred dovolacím súdom

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku, veta prvá, keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Súčasne však dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú naplnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Úvodom je potrebné uviesť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávných chýb taxatívne uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok (s výnimkou dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku) neslúži na revíziu skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je daný v prípadoch, keď rozhodnutie súdov spočíva na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Touto formuláciou zákon vyjadruje, že dovolanie je určené na nápravu právnych chýb rozhodnutia vo veci samej, pokiaľ tieto chyby spočívajú v právnom posúdení skutku alebo iných skutočností podľa noriem hmotného práva. Poukazovanie na nesprávne skutkové zistenia, na ktorých je rozhodnutie založené, alebo nesúhlas s hodnotením dôkazov súdmi tento dovolací dôvod nenapĺňa (porovnaj uznesenie najvyššieho súdu z 24. júla 2007, sp. zn. 2 Tdo 21/2007, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 57, roč. 2007 - II.).

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku slúži výlučne na nápravu hmotnoprávných chýb. Dikciou za bodkočiarkou vylučuje námietky skutkové, to znamená nie je prípustné právne účinne namietat, že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu (porovnaj uznesenie najvyššieho súdu z 18. decembra 2012, sp. zn. 2 Tdo 73/2012, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 47, roč. 2014).

Dovolací súd hodnotí skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Z tohto pohľadu hodnotí aj skutočnosť, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, bol v tzv. skutkovej vete rozsudku vymedzený tak, aby zodpovedal znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu. (rozsudok najvyššieho súdu z 22. januára 2008, sp. zn. 2 Tdo 46/2007, uverejnený v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 47, roč. 2008).

Skutok, ktorým sa obvinený uznáva za vinného musí byť v tzv. skutkovej vete rozsudku vymedzený tak, aby zodpovedal všetkým znakom skutkovej podstaty trestného činu, z ktorého sa uznáva obvinený za vinného (porovnaj rozsudok najvyššieho súdu z 22. januára 2008, sp. zn. 2 Tdo 46/2007, uverejnený v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 12, roč. 2009).

Obvinený v podanom dovolaní namietal nesprávne právne posúdenie skutku, nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia a z neho vyplývajúce nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov. Z obsahu podaného dovolania je však zrejmé, že obvinený nesprávne právne posúdenie skutku a nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia odvodzuje práve z ním tvrdeného nesprávneho hodnotenia dôkazov konajúcimi súdmi, pričom tieto dôkazy podľa jeho názoru jednoznačne preukazujú jeho nevinu. K tomu je však potrebné uviesť, že nakoľko tieto dovolacie námietky obvineného sa vzťahujú k hodnoteniu vykonaných dôkazov a posudzovaniu skutkového stavu veci, ide o tzv. námietky skutkové, t. j. námietky týkajúce sa preskúmania správnosti a úplnosti zisteného skutku, ktoré však dovolací súd s poukazom na § 371 ods. 1 písm. i) časť vety za bodkočiarkou Trestného poriadku v rámci dovolania podaného obvineným nemôže skúmať ani meniť. Skutkovými námietkami by sa dovolací súd mohol zaoberať len v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, ktorý môže v podanom dovolaní uplatniť iba minister spravodlivosti, aj to len v prípade, ak bol skutkový stav na základe vykonaných dôkazov v podstatných okolnostiach nesprávne zistený alebo ak boli pri zisťovaní skutkového stavu závažným spôsobom porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci. Prieskum skutkového stavu, resp. skutkové námietky v rámci dovolania podaného obvineným preto nepatria medzi dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

K rovnakému záveru je potrebné dospieť aj vo vzťahu k dovolacej námietke obvineného týkajúcej sa nesprávneho vymedzenia času spáchania skutku v skutkovej vete odsudzujúceho rozsudku, nakoľko dovolací súd na základe dovolania podaného obvineným nemôže preskúmať správnosť a úplnosť skutkovej vety tak, ako bola ustálená v napadnutých rozhodnutiach.

Taktiež dovolacia námietka obvineného, že skutok nespáchal so zbraňou podľa § 122 ods. 3 Trestného zákona je odôvodnená opäť len odlišným výkladom znaleckého posudku Kriministického a expertízneho ústavu, ktorý podľa obvineného preukazuje jeho nevinu a konajúce súdy ho podľa jeho názoru nesprávnym spôsobom vyhodnotili v jeho neprospech. V právomoci dovolacieho súdu v rámci dovolania podaného obvineným však nie je preskúmať spôsob hodnotenia dôkazov konajúcimi súdmi, čo je zrejmé zo znenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, časť vety za bodkočiarkou.

Napokon, vo vzťahu k argumentácii obvineného o tom, že poškodená nebola jeho blízkou osobou, pretože už viac ako rok nežili v spoločnej domácnosti a nikdy nemali spoločný pobyt, je potrebné poukázať na § 127 ods. 5 Trestného zákona, v zmysle ktorého: „Blízkou osobou sa na účely trestných činov vydierania podľa § 189, znásilnenia podľa § 199 ods. 2, sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 2, sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 2, týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208, nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 2, nebezpečného prenasledovania podľa § 360a, nebezpečného elektronického obťažovania podľa § 360b alebo financovania terorizmu podľa § 419c ods. 2 rozumie aj bývalý manžel, druh, bývalý druh, rodič spoločného dieťaťa a osoba, ktorá je vo vzťahu k nim blízkou osobou podľa odseku 4, ako aj osoba, ktorá s páchatelom žije alebo žila v spoločnej domácnosti.“ Ako je pritom zo samotnej skutkovej vety odsudzujúceho rozsudku zrejmé, poškodená bola v čase spáchania skutku bývalou družkou obvineného a matkou ich spoločného dieťaťa. Z tohto dôvodu sa na účely právnej kvalifikácie trestného činu vydierania považovala za jeho blízkou osobu podľa

§ 127 ods. 5 Trestného zákona. Ani táto dovolacia námietka obvineného preto nemôže zakladať naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Pre úplnosť sa žiada dodať, že hoci obvinený v podanom dovolaní uvádzal, že napadnuté uznesenie krajského súdu je podľa jeho názoru založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom, žiadnym spôsobom nešpecifikoval, ktorých konkrétnych dôkazov sa ich nezákonné vykonanie má týkať a v čom má táto nezákonnosť spočívať. Väzanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku sa pritom týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku (porovnaj uznesenie najvyššieho súdu zo 16. augusta 2011, sp. zn. 2 Tdo 30/2011, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120, roč. 2012). Z obsahu dovolania obvineného je možné vyvodiť len to, že nezákonnosť vykonaných dôkazov odvodzuje opäť len z ich nesprávneho hodnotenia konajúcimi súdmi, pričom preskúmavanie hodnotenia dôkazov, ako už bolo vyššie uvedené, nespadá do právomoci dovolacieho súdu pri rozhodovaní o dovolaní podanom obvineným.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že v predmetnej veci nie je splnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a z tohto dôvodu dovolanie obvineného L. T. na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.